

Arrest

nr. 141 148 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing, die verzoeker op 23 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 30.06.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Redenen:

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging gekregen heeft op voorlegging van een arbeidskaart B geldig tot en met 31.05.2012 als tadelakt decorateur voor rekening van [...]

Overwegende dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf.

Overwegende dat betrokkene zo een A-kaart geldig tot 30.06.2013 heeft verkregen.

Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van zijn verblijfstitel een arbeidskaart B geldig tot en met 09.07.2014 als tadelakt decorateur voor rekening van [...] voorlegt.

Overwegende dat op 20.08.2013 het dossier van betrokkene in DIMONA werd opgezocht en dat daaruit blijkt dat betrokkene sinds aankomst in België nooit is aangemeld geweest in DIMONA en bijgevolg nooit legaal is tewerkgesteld geweest in België.

Overwegende dat het verblijf van betrokkene gekoppeld is aan de legale tewerkstelling van betrokkene.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van huidig beroep en de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt als voorwerp van huidig beroep een beslissing aan van 20 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zoals blijkt uit het stuk dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd als bestreden beslissing, werd op 20 augustus 2013 evenwel niet zozeer een beslissing tot onontvankelijkheid genomen, doch wel een beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos

aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. Ter terechtzitting heeft verzoeker ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van zijn beroep in de Nederlandse taal.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die een volledig en minutieus onderzoek van de gegevens van de zaak en een procedurele medewerking vereisen*”. Tevens betoogt verzoeker dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"3.1.-Première branche : le contrat de travail

Attendu que la partie requérante n'a jamais reçu la convocation du 24 juillet 2013 l'invitant à régulariser sa situation au niveau des documents à produire;

Qu'entretiens, elle a déménagé, ce qui explique probablement cela;

Attendu que la requérant a toujours travaillé en Belgique; qu'il a déposé pour ce faire par les passé les documents idoines;

Que lors de son arrivée en Belgique, le requérant a directement cherché de l'emploi. Il a ainsi signé un contrat de travail et a obtenu un permis de travail.

L'Office des étrangers a dès lors mal évalué la situation financière du requérant et n'a pas examiné sa situation actuelle.

Qu'il appartenait à l'Office des étrangers de lui laisser un délai complémentaire afin de compléter son dossier;

Que partant, la décision contestée manque d'un examen minutieux des données de la cause et est insuffisamment motivée ; qu'elle doit donc être annulée ;

3.2.-Deuxième branche : quant au droit à la vie privée et familiale de la partie requérante

Attendu que la décision contestée ne tient pas compte de la vie privée du requérant;

Qu'il s'agit là d'une erreur de droit ;

Que pour rappel, l'article 8 de la CEDH dispose :

[...]

Que cette disposition est intégrée dans l'ordre juridique interne par l'article 22 de la Constitution qui dispose : [...]

Qu'il ne ressort ni de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme ou de la Cour constitutionnelle, ni de la doctrine (1) -et encore moins des articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution-, que la violation de ces dispositions doit revêtir un caractère permanent ;

Qu'un retour même temporaire au pays d'origine peut avoir pour conséquence une violation du droit à la vie privée de la partie requérante ; qu'en lieu et place de partir du postulat qu'un retour temporaire au pays d'origine ne porte pas atteinte à l'article 8 de la CEDH, il appartenait à la partie adverse de motiver en quoi, dans le cas d'espèce, un retour temporaire au pays d'origine ne viole pas le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante ;

Que cela n'a pas été le cas ; que partant la décision contestée est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation en droit, viole sur ce point l'article 8 de la CEDH et 22 de la Constitution et est insuffisamment motivée ; que partant elle doit être annulée ;

Que là encore, cette décision est insuffisamment motivée et est entachée d'erreur de droit en ce qu'elle ne motive pas en quoi, dans le cas d'espèce, une obligation de retour au pays d'origine ne serait pas disproportionnée ; que tout au plus, selon la partie adverse, c'est le caractère temporaire du retour qui ferait en sorte que l'ingérence dans la vie privée et familiale de la partie requérante ne serait pas disproportionnée ;

Que dans le contexte de l'examen d'une ingérence dans le droit garanti par l'article 8 CEDH et 22 de la Constitution, il appartient à la partie adverse d'exposer le but poursuivi et de démontrer que cette ingérence n'est pas disproportionnée par rapport au but légitime qui serait poursuivi ;

Que pour rappel, l'article 8 § 2 de la CEDH précise les buts légitimes pour lesquels il peut y avoir une ingérence dans la vie privée et familiale des justiciables :

« la sécurité nationale, la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'en l'espèce, la décision contestée justifie comme but légitime le fait « d'éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée »

Que ce but n'est nullement consacré par les restrictions susmentionnées à l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en suite, le seul fait que le retour ne serait que temporaire n'implique pas que l'ingérence soit proportionnée ;

Qu'en effet malgré le caractère potentiellement temporaire du retour, il importe de constater que celui-ci peut être de longue durée ; que les statistiques fournies au 1er mars 2012 par l'Office des Etrangers sont les suivants :

«(...)

En matière de visa « court séjour » (visa de - de 3 mois) :

En règle générale, votre demande de visa est traitée dans un délai de 15 jours à compter de la date figurant sur le cachet apposé par le consulat sur votre document de voyage.

ATTENTION 1. Ce cachet est apposé dans le document de voyage lorsque la demande de visa est recevable

2. Ce cachet n'est pas apposé sur les passeports diplomatiques, les passeports de service et/ou officiels et les passeports spéciaux.

Lorsque des documents ou des informations complémentaires sont demandés ou qu'un examen plus approfondi de votre demande est nécessaire, ce délai de traitement peut être prolongé et atteindre 60 jours. Ce sera généralement le cas lorsque la demande de visa est transmise pour décision par un consulat à l'Office des Etrangers.

En matière d'ASP :

a) « long séjour » : une moyenne de retour : +/- 2 semaines

missionnaires : +/- 6 semaines

vacances-travail :

rentier : +/-10 mois

tutelles* : +/- 6 mois

humanitaires* : +/- 10 mois

(...)

2) En matière d'ASP (long séjour et étudiant) est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement, la date de réception de la demande « papier » envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour, ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique. »

Qu'il est précisé que ces délais ne prennent pas en considération les démarches préalables éventuelles dans le pays d'origine ;

Que ces démarches peuvent s'avérer extrêmement longues, surtout dans un pays marqué par une lenteur excessive de l'administration ;

Qu'il ressort également de ces statistiques que pour les visas « court séjour », c'est en principe 15 jours de traitement de la demande à partir d'un cachet apposé au moment où la demande est déclarée recevable ; que l'Office des Etrangers n'indique pas le délai de traitement de la demande entre le moment de l'introduction de celle-ci et le moment où une réponse est donnée quant à sa recevabilité ; que plusieurs semaines, voir plusieurs mois, peuvent s'écouler entre ces deux périodes ;

Qu'en outre, le délai de 15 jours à dater de la recevabilité peut être prolongé de 60 jours si des informations complémentaires sont requises ou si la demande nécessite un examen approfondi ;

Qu'en conséquence, le délai de traitement d'une demande d'autorisation court séjour sera de plusieurs mois ;

Que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'impact négatif d'une absence du territoire, même temporaire, de la partie requérante sur ses relations personnelles et professionnelles (cfr supra) ;

Qu'en conséquence, au vu des éléments développés ci-avant, le caractère potentiellement temporaire du retour de la partie requérante dans son pays d'origine peut s'avérer extrêmement long et ainsi être disproportionné par rapport au but poursuivi (but qui rappelons le, en l'espèce, n'est nullement considéré comme légitime par l'article 8 de la CEDH) ;

Qu'il appartenait à la partie adverse de démontrer qu'un retour temporaire est proportionné par rapport au but légitime allégué, et cela au regard des délais de traitement des demandes d'autorisation de séjour à partir des postes diplomatiques et consulaires du Royaume à l'étranger ;

Que selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, une ingérence dans un droit protégé par la Convention doit reposer sur des « motifs pertinents et suffisants. » ;

Qu'au regard des éléments développés ci-dessus, le seul constat du caractère temporaire du retour au pays d'origine est un motif insuffisant pour procéder à une ingérence dans le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante ;

Que partant, la décision contestée viole l'article 8 de la CEDH et 22 de la Constitution et est insuffisamment motivée ; qu'en conséquence elle doit être annulée ;

Attendu que la décision contestée relève également que nonobstant l'existence d'un droit à la vie privée et familiale de la partie requérante, l'article 8 de la CEDH « ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire » ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme,

« [L'article 8 CEDH] ne garantit, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un pays déterminé. Toutefois, exclure une personne d'un pays où vivent ses parents proches peut constituer une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale, tel que protégé par l'article 8 de la Convention. »

Qu'en conséquence, au-delà du pouvoir dont dispose les Etats pour fixer les conditions d'entrée et de séjour des étrangers sur leur territoire, il leur appartient de ne pas violer le droit à la vie privée et

familiale des personnes qui sont sous leur juridiction ; que comme relevé plus haut, en cas d'ingérence dans ce droit, il leur revient de motiver celle-ci au regard du but légitime poursuivi ;

Qu'en l'espèce, comme constaté ci-dessus, la partie adverse n'a pas motivé à suffisance son ingérence dans le droit à la vie privée et familiale de la partie requérante, de sorte que le pouvoir dont dispose la Belgique pour fixer les conditions d'entrée et de séjour des étrangers, ne peut à lui seul suffire pour justifier une atteinte au droit consacré par l'article 8 CEDH et 22 de la Constitution ;

Que sur ça point la décision est inadéquatement motivée et doit être annulée ;".

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf in België gelet op de voorlegging van een arbeidskaart B als tadelakt decorateur voor een onderneming te Tienen, doch niet langer is voldaan aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker weliswaar een arbeidskaart B heeft overgemaakt naar aanleiding van zijn aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging, doch dat uit een raadpleging van de Dimona-databank blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België nooit aangemeld is geweest bij een werkgever en bijgevolg nooit legaal was tewerkgesteld, terwijl verzoekers verblijf was gekoppeld aan een legale tewerkstelling in België. De Raad stelt vast dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker uit nog kritiek op het gebrek aan motivering omtrent artikel 8 van het EVRM, doch de Raad merkt op dat deze verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588), zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De Raad benadrukt ook dat verzoeker thans enkel een beslissing aanvecht waarbij werd geoordeeld over de vraag of hij voldoet aan de voorwaarden gesteld voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging, waarvan dient te worden aangenomen dat deze enkel werd verkregen ingevolge het gegeven dat hij een arbeidskaart B kon voorleggen. Er blijkt ook niet dat verzoeker zelf ter ondersteuning van de vraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging verwees naar artikel 8 van het EVRM of enig privé- of gezinsleven. In deze omstandigheden blijkt niet dat enige motivering betreffende artikel 8 van het EVRM zich opdroeg in de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bepalingen van § 1, eerste lid van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat door verzoeker tevens geschonden wordt geacht, bepalen als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Verzoeker stelt nooit een uitnodigingsbrief van 24 juli 2013 te hebben ontvangen en dat hem een bijkomende termijn diende te worden gegeven om zijn dossier te vervolledigen. Hij merkt op dat hij steeds heeft gewerkt, dat verweerder zijn financiële situatie slecht inschatte en zijn actuele situatie niet heeft onderzocht. De Raad merkt evenwel op dat dit betoog van verzoeker vreemd lijkt aan de motieven van de thans bestreden beslissing. Zo wordt verzoeker hierin geenszins tegengeworpen niet te zijn ingegaan op een uitnodigingsbrief van 24 juli 2013 of enige gevraagde stukken niet te hebben overgelegd en wordt ook geen inschatting gemaakt van zijn financiële situatie. Integendeel stelde verweerder vast dat verzoeker wel degelijk de gevraagde nieuwe geldige arbeidskaart B overmaakte. Verzoeker duidt ook niet nader welke elementen betreffende zijn actuele situatie in rekening dienden te worden gebracht, of een nader onderzoek vereisten, of welke nadere gegevens of stukken hij nog dienstig had kunnen aanbrengen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in wezen niet concreet ingaat op de motivering die wordt gegeven om de beslissing tot weigering van verlenging van de toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet te gronden. Verweerder gaf zo aan dat hij verzoeker machtigde tot een tijdelijk verblijf in het Rijk gelet op de door hem voorgelegde arbeidskaart B, waarbij een verdere verlenging ook afhankelijk werd gemaakt van de hernieuwde voorlegging van een geldige arbeidskaart B, en stelt dat aldus de verblijfsmachtiging van verzoeker was gekoppeld aan diens legale tewerkstelling in het Rijk. Hij oordeelde dat nu uit een raadpleging van de dimona-databank op 20 augustus 2013 is gebleken dat verzoeker sinds zijn aankomst in België nooit werd aangemeld in deze databank en er aldus op geen enkel ogenblik sprake was van een legale tewerkstelling in België, hij niet (langer) voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en de verlenging van zijn verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij deze beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Verzoeker benadrukt dat hij in het bezit is van een arbeidscontract en een arbeidskaart B, doch dit wordt als dusdanig geenszins betwist door verweerder. Er blijkt ook niet op welke wijze de actuele (financiële) situatie van verzoeker een invloed vermag te hebben op de regelmatigheid van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt verder ook dat verzoeker middels huidig beroep niet aangeeft een verwijderingsmaatregel aan te vechten, enkel een beslissing waarin wordt vastgesteld dat hij niet in de voorwaarden is opdat zijn tijdelijke verblijfsmachtiging verder wordt verlengd. Deze beslissing betreft enkel een antwoord op een vraag tot verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging die was verkregen op voorlegging van een arbeidskaart B, en waarvan de verdere verlenging ook afhankelijk was gemaakt van de hernieuwde voorlegging van een geldige arbeidskaart B. Er blijkt niet dat verzoeker zelf ter ondersteuning van de vraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging verwees naar artikel 8 van het EVRM of enig privé- of gezinsleven. Een dergelijk privé- of gezinsleven wordt bovendien ook niet concreet aannemelijk gemaakt, waarvoor kan worden verwezen naar de verdere bespreking van het middel. Enige manifeste beoordelingsfout of motiveringsgebrek omdat geen rekening werd gehouden met verzoekers thans voorgehouden, doch niet concreet nader toegelichte privé- of gezinsleven of omdat niet werd gemotiveerd waarom dit hem niet verhindert (tijdelijk) terug te keren naar zijn herkomstland en dit geen schending zou uitmaken van voormelde verdragsbepaling, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

3.2.3. Waar verzoeker nog doelt op een schending van de *‘algemene beginselen van behoorlijk bestuur die een volledig en minutieus onderzoek van de gegevens van de zaak en een procedurele medewerking vereisen’* kan worden aangenomen dat verzoeker doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan met welke gegevens en/of stukken, waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben, ten onrechte geen rekening werd gehouden. De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekers kritiek is gericht tegen een beslissing waarin sprake is van volgende motiveringen: dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet disproportioneel is ten opzichte van het privé- of gezinsleven, dat de inmenging gerechtvaardigd is om te vermijden dat een vreemdeling voordeel haalt uit zijn illegale situatie en dat artikel 8 van het EVRM zich er niet tegen verzet dat Staten de voorwaarden vaststellen voor de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van vreemdelingen. Dergelijke motiveringen zijn evenwel niet opgenomen in de thans bestreden beslissing, waardoor de vaststelling zich andermaal opdringt dat verzoekers kritiek niet concreet wordt betrokken op de thans bestreden beslissing. Aldus blijkt niet op welke wijze het uitgebreide betoog van verzoeker waarbij hij aangeeft niet akkoord te gaan met deze overwegingen en waarbij hij wenst aan te tonen dat er geen garantie bestaat dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft relevant is in huidige zaak. De Raad benadrukt in dit verband dat de thans bestreden beslissing geenszins inhoudt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Zelfs indien alsnog enige concrete kritiek moet blijken, merkt de Raad op dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, de Raad in de eerste plaats nakijkt of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu brengt verzoeker geen enkele indicatie aan van een effectief gezinsleven dat hij in België zou onderhouden. Ook uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker dergelijk gezinsleven heeft opgebouwd. Ook wat het privéleven betreft, dient verzoeker het bestaan hiervan aan te tonen. Hierbij dient in rekening te worden gebracht dat de Raad van State in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 heeft gesteld dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Door louter algemeen te verwijzen naar zijn persoonlijke en professionele relaties, toont verzoeker nog niet concreet aan dat de door hem opgebouwde relaties van die aard zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoeker betwist als dusdanig ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op geen enkel ogenblik legaal was tewerkgesteld in het Rijk. Verzoeker toont bijgevolg een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het Belgisch grondgebied niet aan. Deze vaststelling volstaat reeds opdat geen schending van laatstgenoemde verdragsbepaling wordt aangetoond, zodat een verder onderzoek in dit verband zich niet langer opdringt. Nu verzoeker er niet in slaagt enig concreet privé- of gezinsleven aan tonen, blijkt andermaal niet dat hij dienstig kan betogen dat het bestuur enige motivering inzake artikel 8 van het EVRM had moeten voorzien.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezinsleven in België dient te worden aangenomen, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- of gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- of gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- of gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduurd te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot en het verblijf op het grondgebied te controleren. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aantoont dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven en aldaar een privé- of gezinsleven te leiden. Verzoeker wist of behoorde trouwens te weten dat zijn verblijfsmachtiging slechts tijdelijk werd toegekend en de verlenging hiervan onderworpen was aan voorwaarden. In deze omstandigheden kan geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

3.2.5. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij bovenstaande bespreking reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS